

הם גנבו את ההצגה — כשם שהם הקצב החגיגי, או כנשפיריקודים במוצאי שבת. «אם לא היו גונבים את ההצגה היום», העיר האיש המכיר אותם יותר מכל אדם אחר, «היו גונבים דברים אחרים».

שם כוכבי ציון — והם להקת הקצב הצעירה ביותר בארץ. «בעצם», מכריו אחד מהם, בחשיבות של כוכב בינלאומי, «אתה יכול לכתוב: הצעירה ביותר במזרח התיכון».

בקיצור: גברים לכל דבר — מלבד גילם. הצעיר הוא בן 12, זקן החבורה כבר הגיע לגיל 14.

★ ★ ★

ה יכובם עם עולם הבידור — עולם של מכוניס, בעלי נסיון־חיים עשיר — עשה אותם מכוניס מעל גילם, הפיתוי לעשות מה שעושים הגדולים מתגבר לעיתים על הזהירות שבה מטפלים בהם האמרגנים שלהם. כאשר הופיעה הלהקה בדימונה, נע למ אחד הילדים בשעה שלהקה אחת רת ניגונה. האמרגן מצא אותו שותה בבאר מקומי, והחזיר אותו הביתה נזוף — ושי כור כלוט.

אם כן — אולי עושים טשע כלפיהם, וכלפי תמימותם הילדותית? את התשובה נותן גבר שהספיק להיות אגדה בעולם הקצב הישראלי, ובמהלכת הנוער של עיריית ירושלים. אם רוצים להי יות רשמיים, צריכים לקרוא לו בארון לופו סואסו דיאו דה פונסקה. אבל אפשר גם להתעלם מסמל-האצולה שלו, ומהסיפור כי אחד מאבות-אבותיו, מאנוסי ספרד, זכה בתואר מידי מלך פורטוגל. כאשר הילחה לו סכום גדול לשם מלחמה באנגלים ב־1665, אפשר לקרוא לו סחם לופו, והוא

מן המחנק: אלי ודני יוצאים מהשיכון, כשבגדי ההופעה במזוודות

סוני — לא יפריעו יותר. וכך נולדה הלהקה הגונבת את ההצגה בכל מקום. ראשון המנגנים היה המתופף, אלי מורחי (14), שאחיו הגדול מנגן בפעמוני סוני. שלושת האחרים הם גיטריסטים: האחים אלי ובני סנדי (12 ו־14), ודני אסולין (14). באחד השיכונים האינסופיים של שכונת

מוריך חלקי. אמרתי: יש רק ששה אחת בשביל לדבר לנוער. זה מוסיקת־קצב. הוא הקים להקת־קצב של בני השכונה. נשפיריקודים והקונצרטים הרועשים של הלהקה חוללו מהפכה. לא שברו יותר חלונות או דלתות. הנערים העובדים היו חוד־רים לשכונה, ורצים למועדון.

עונה בעברית גוראה, אבל בחיך תמידי. לוסו — נמוך, צנום, בעל אף גדול — מספר איך הוקמה הלהקה: «בשכונת הכור־דים בירושלים יש מועדון־נוער עירוני על שם נובומירסקי. כל הזמן היו שוברים שם חלונות ודלתות. שום מדריך לא הצליח לארגן את הנוער. אז שלחו אותי. הייתי

יפדי התעב

אבל מקור אחד של פורענות לא חוסל: קבוצה של זאטוטים, שלא יכלו להשתתף בכילויהם של המכוניס יותר.

★ ★ ★

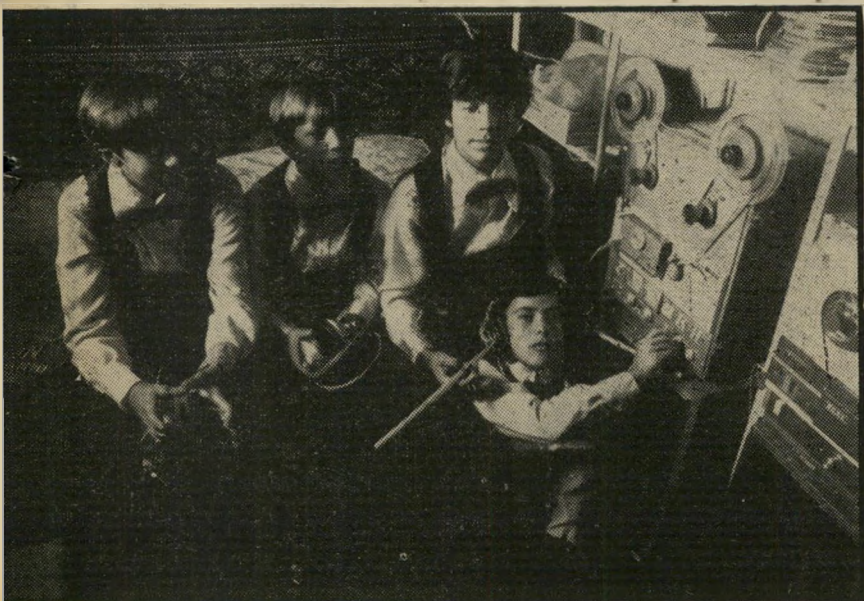
ב תוך המועדון היתה מנגנת להקת־הקצב של לופו. הוא קרא לה פעמוני סוני, ותמורת זאת הוא קיבל במתנה כלי־נגינה מיצרני הסרנוזיסטורים היסאניים סוני.

בחוף היתה מתאספת חבורה של פיר־חחים קטנים, שהפריעו למהלך ההופעה בפנים. הם דפקו על החלונות, טיפסו על הדלתות, זרקו אבנים. כל אחד יכול היה לומר ללופו, כי זוהי מלחמה אבודה. שכן חבורת הפירחחים היתה ידועה בכל שכונות ירושלים — מקטמון ועד מחנה יהודה. הם הסתובבו ברחובות, ניטפלו לעוברים וש־בים — בקיצור: חומר־גלם מועד למוסי דות נוער ולכתי־משפט.

עד שיום אחד הציעו הנערים עיסקה: אם יתנו להם לנגן קצת על הכלים של פעמוני

הגואל המדריך העירוני למועדוני־נוער, לופו סואסו. שיטתו: התקרבות אל הנוער בעזרת גיטרות, תופים ומוסיקת־קצב, מניבה פירות מוסיקליים.

ללא תווים חברי הלהקה, כמו שאר הלהקות בטיפולו של לופו, אינם קוראים תווים. את מנגינותיהם הם לומדים בהאזנה לתקליטיו של לופו סואסו. המדריך מחזיק לצורך זה מערכת הייפי משוכללת בביתו שבקריית יובל.

המרקידים את נערות הגוגו, המתחרות על תוארי מלכת ונערת הגוגו, בפס־טיבל־הקצב הישראלי שנערך מטעם העולם הוזה בתליאביב. הכוכבים הצעירים נתקבלו בהתלהבות על־ידי הקהל, שסירב לאפשר להם לרדת מן הבמה.